

slutning hos mig, og jeg vil gjøre, hvad jeg kan, for at den ikke skal blive realiseret. Dernæst har Thinget heller ikke selv anseet det for en ligegyldig Sag; thi i den 16de Session fandt der som bekjendt en, jeg kan gjerne sige, meget hæftig Kamp Sted med Hensyn til Fastholdelsen af den Afgjørelse imellem Statskassen og Seminariefonden, som fandt Sted og blev billiget i 1858—59. Det høie Thing vil mindes, at der iblandt de 7,625 Rd. er et Beløb af mindst 5,000 Rd., som er den saakaldte $1\frac{1}{2}$ Skillinges Afgift, der i 1814 blev paalagt Tiendeerne til Fordeel for Communens specielle Skolevæsen. Skulde Afgiften falde bort, forekommer det mig, at det i ethvert Tilfælde var rigtigere, at Summen gik tilbage til Communen; dette vilde jeg finde langt naturligere, end om den gik ind i Statskassen eller fuldstændigt bortsalbt, og det Samme kan siges om den anden Deel af Summen, som hidrører fra Afgiften af visse Bevillinger, som udstedes igjennem Justitsministeriet. For mig er det altsaa ikke paa nogen mulig Maade nogen ligegyldig Sag, hvad enten det ene eller det andet vedtages; men jeg lægger tværtimod overordentlig Vægt paa, at der ikke skeer nogen Forandring i den saa nylig af Rigsdagen vedtagne og gjennem Finantsloven sanctionerede Omordning af dette Forhold. — Efter den ærede Ordførers Udtalelse med Hensyn til Forslaget under Nr. 38 c. angaaende en Forhøielse af 400 Rd. tør jeg sikkert forvente, at det høie Thing vil bevilge mig dette Beløb, som jeg maa ansee for fuldkommen nødvendigt, for at jeg kan salarere de Paagjældende paa en tilfredsstillende Maade. — Endringsforslaget under Nr. 39 vil have til Folge, at de Kjendelser, der erlægges af Examinander ved Skolelærerexamen saavel som af Examinander ved Lærerindeexamen, komme til at passere Statsregnskabet, og derimod kan jeg selvfølgelig ikke have Noget at erindre.

H. M. Petersen: Hvor stor Indflydelse et enkelt Medlems Udtalelser kan have paa en Sag endog et heelt Aar, efterat de ere saaldne, have vi nylig haft Exempel paa med Hensyn til den Udtalelse, der for et Aars Tid siden saldt i Landstinget; jeg sigter her til en Bevilling, der var bleven forkastet i dette

Thing, vedkommende den militaire Erstatnings-commission. Jeg skal derfor tillade mig noget nærmere at berøre nogle Udtalelser, der saldt ved Finantslovens 2den Behandling her i Thinget, idet de synes at fremkomme ikke fra et enkelt Medlem men paa hans og Fleres Vegne, idet der stadigt forekommer Ordene: „vi“, „vor“, og „os“. Man vil finde disse Udtalelser paa den sidste Side af Folkethingstidenden Nr. 217. De angik navnlig et Punkt, hvortil der nu er stillet Forslag under Nr. 36, og tildeels et Forslag, der nu er fremkommet, idet dette Forslag ved anden Behandling gjen-nemgik sin første Behandling. Et æret Medlem udtalte da for at gjenrive, hvad der var sagt af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 6te Valgkreds (Steen) at denne havde aldeles misforstaaet disse Skolers Bestemmelse og Virksomhed, idet disse Folkehøjskoler ingenlunde skulde være som „en ny Fløi til Almueskolerne“, og at det heller ikke var Meningen med dem at bringe Ungdommen videre i den Underviisning, som den havde faaet i Almueskolerne, eller at give den noget mere Kundskab om Agerbrug eller andet borgerligt Erhverv, eller en noget større Færdighed i Regning og Skrivning. Dette blev dengang af den ærede Talef betegnet som Biting, som kunde tages med, naar man havde Tid dertil, men det var ingenlunde Hovedhensigten; denne var derimod at bibringe unge Menneſter Kjærlighed til Landet og Folket, „til dets Fortid med dens Minder, til dets frie kraftige Udvikling i Nutiden og at nære og styrke Haabet om dets Fremtid.“ Den første Gang, den Post, hvorom der her er Tale, indvoteredes, var, da Finantslovsforslaget for 1851—52 behandledes her; den indkom da ved 3die Behandling og har senere havt sin Plads i Finantsloven. Den Sum, hvormed man begyndte, var 2,000 Rd., dermed stod den opført i 2 Aar, derefter stod den opført med 3,000 Rd. i to Aar, senere med 5,000 Rd. i to Aar, endelig med 10,000 Rd. i tre Aar og siden den Tid med 11,000 Rd. Naar man vil undersøge Sagen, skal man finde, at det ligesaavel frengaaer af Forhandlingerne dengang om det Forslag, som da vedtoges, som ogsaa af den Bekjendtgjørelse, der strax efter Finantslovens Emanation udgik